

ne et negativt indhold – luskes igennem, og den sender gerne 1,5 mia. kr. til Færøerne for at få nogle til at hjælpe med at pakke pakken ind. De pakker, der derimod ikke har noget indhold, som f.eks. den, vi diskuterer her i dag, lancerer den i god tid og bruger mange kræfter på at pakke flot ind.

Nu vi snakker om børn – jeg har selv børn – er det jo sådan med børn, at forventningens glæde er stor, og jo mere man gør for at piske stemningen op og skabe forventninger, desto større bliver skuffelsen, når det viser sig, at man ikke lever op til de løfter, man gav, og det viser sig, at pakken i virkeligheden er tom. Der er simpelt hen et forhold mellem forventninger på den ene side og skuffelse på den anden side.

Sådan tror jeg, mange børnefamilier reagerer på den børnepakke, vi diskuterer i dag. Den indeholder en masse fine ord og en masse flotte fraser, men intet substantielt. Når hr. Jan Petersen siger, at man lever op til sine løfter under valgkampen, må vi jo konstatere på baggrund af den aftale, der er lavet med kommunerne, at en række af Socialdemokratiets temaer under valgkampen nu er skudt ned i noget udvalgsarbejde. Alt skal i øvrigt klares inden for en økonomiramme, som er snæver, og kommunerne har ikke en kinamands chance for at leve op til de mange flotte ord.

Da vi sidst diskuterede denne sag i Folketinget den 6. februar under en forespørgselsdebat, som i øvrigt førte frem til et andet regeringsløftebrud, fordi vi da vedtog et forslag, hvor regeringen forpligtede sig til inden den 1. maj 1998 at fremlægge en pakke som den, vi noget senere diskuterer i dag, sagde statsministeren, at vi skal skabe en holdningsændring, sådan at de muligheder, vi har for at indrette os mere fleksibelt, kan blive udnyttet i praksis.

Man må sige, at statsministeren og regeringen har levet op til det citat. Regeringen og statsministeren har brugt alle muligheder for at indrette sig fleksibelt med hensyn til opfyldelse af de løfter, der blev stukket ud under valgkampen; det har man haft et ganske fleksibelt forhold til.

Jeg synes i virkeligheden, det er lidt beskæmmende, at den debat foregår netop i dag, hvor regeringen har afslået den fremstrakte hånd fra Venstre og Det Konservative Folkeparti og netop i disse minutter sidder og pusler på at få det sidste i pinsepakken til at falde på plads med et indhold, hvor man går på klapjagt netop på børnefamilierne med en brandbeskatning af de

unge førstegangshusejere, med udsigt til en benzinafgift, der gør, at de unge familiers transport fra hjem til arbejde nu fordyres, med en kommuneaftale i går, hvor man har skabt et incitament til, at kommunerne nu hæver grundskyldspromillerne og på den måde øger den samlede boligbeskatning.

Det er det, der sker i øjeblikket, og det nytter ikke noget, at vi diskuterer denne børnepakke og disse 14 sider lyrik løsrevet fra den øvrige virkelighed omkring os. Jeg synes, man kan konstatere, at regeringens gøren og laden efter valget tilsammen tegner et billede af nogle børnefamilier, der med den pinsepakke, som regeringen nu øjensynlig vælger at gennemføre med det snævrere mulige flertal og efter at have købt det sidste mandat, får endnu mere travlt med at løbe pengene hjem.

Det nytter ikke noget, at vi kan snakke om tid i relation til dette lyrikpapir uden også at snakke penge, for der er en sammenhæng mellem tid og penge, og de unge børnefamilier i egen bolig, der nu straffes med det regeringsindgreb, der er lagt op til, kommer til at skulle løbe stærkt, kommer til at tage ekstraarbejde og kommer til at bruge mange, mange kræfter for at få dagligdagen og økonomien til at hænge sammen med risiko for, at den tid, de skulle have med deres børn, bliver mindre.

Det er ikke den vej, vi vil i Venstre. Vi vil noget helt andet. Vi er enige i, som det står i redegørelsen, at der er behov for fleksible institutionstilbud, men vi bør også notere os, at det er noget, der sker kommunalt, og hvilke frihedsgrader har regeringen givet kommunerne, for at de kan prøve at leve op til nogle af de flotte sætninger? Ingen! Den eneste frihedsgrad, der er indrømmet i den kommuneaftale, man indgik, er den, der er fremgået af lovgivningen i mange år – hr. Jan Petersen var selv inde på det – nemlig friheden til at fastlægge taksterne på skole-fritidsordningsområdet. Det siger måske i virkeligheden noget om regeringens grundlæggende opfattelse af det kommunale selvstyre, at den føler det nødvendigt, at det skal skrives ind i aftalen, at kommunerne skam gerne må arbejde inden for de love, der gælder i dette samfund.

Ingen andre frihedsgrader har kommunerne fået, og ingen andre frihedsgrader er der lagt op til med børnepakken, snarere tværtimod er der lagt op til, at kommunerne skal forpligtes til at udbetale den supplerende børneorlovsydelse, der er lagt op til, og betale for en institutions-